

Затрим, 1986 - Кисара
27 ноември 1987 - Пангарево

Чек 3

борис
априлов

•
К Р А С И В О Т О
З А Й Ч Е

•
пиеса за
куклен
театър

•
1987

борис

априлов

*

К Р А С И В О Т О

З А Й Ч Е Т О Ч Е Т О Ч Е

*

пиеса

за

куклен

театър

*

1987

У Ч А С Т В А Т:

З а й ч е т о ч е т о		зайче
Т а р о	таралежче	
К е т и	катеричка	
М е ч о	мече	
Г л и н	глиганче	
Х е к	куче	
Л и с и	лисиче	
С и в и	вълче	
П ъ р в а с в р а к а		
В т о р а с в р а к а		
М о м и ч е н ц е т о	принцеса на красотата	

*Някъде в гората.
Появява се Зай. Върви си и си пее.*

З а й ч е т о /пее/.

Ей че хубавинко време,
ей че хубавинко време -
и слънце и разни там треви.
Ей че хубавинко време,
ей че хубавинко време -
и зайчето по пътя си върви.

Времето е хубаво,
зайчето е хубаво,
                  /спира пред едно цвете/
и цветето е хубаво,
но все пак,
                  но все пак
най-хубавото нещо тук съм аз.

Ей че хубавинко време,
ей че хубавинко време -
и слънце и разни там треви.

Ей че хубавинко време,
ей че хубавинко време -
и зайчето...

*Песента му секва, Зай съглежда Таро, но бързо се съвзема и продължава
песничката си, макар че от свършено друго място.*

З а й ч е т о /пее/.
...но все пак
но все пак
най-хубавото нещо тук съм аз!

Т а р о. /Зай го гледа учудено./ Ти ли? Ти ли си най-хубавото нещо?
З а й ч е т о. Какво, времето не е ли хубаво?
Т а р о. Погледни си ушите.
З а й ч е т о. Не е ли хубаво времето?
Т а р о. Хубаво е.
З а й ч е т о. Какво им е на ушите?
Т а р о. Едното е по-дълго.
З а й ч е т о. Е, сега!...
Т а р о. Не вярваш ли?
З а й ч е т о. Махни се да мина.
Т а р о. /извиква през рамо/. Кети!
К е т и /гласът ѝ /. Какво?
Т а р о. Ела.

Влиза Кети.

К е т и. Какво е станало?
Т а р о. Виж.
К е т и /оглежда Зайчето/. Ха!
З а й ч е т о. Какво ха?
К е т и. Хе-хе!
З а й ч е т о. Махнете се да мина.
К е т и. Е, пък, смешно си е.
З а й ч е т о. Какво, какво му е смешното?
К е т и. Лявото ти ухо...
Т а р о. ...е по...
К е т и. ...дълго от...
Т а р о ...дясното!
К е т и. Зайче, ти всъщност как смееш да се движиш насам-натам, щом
едното ти ухо е по-дълго от другото?
З а й ч е т о. Стига!
Т а р о. Охо!

К е т и. Виж го ти!...
З а й ч е т о. Не мога да ви понасям.
Т а р о. /през рамо/. Мечо. /Пауза./ Мечо! /Пауза./ Мечоооо!
М е ч о /гласът му/. Кой ме вика?
Т а р о. Таро те вика.
М е ч о /гласът му/. Защо, бе Таро?
Т а р о. Ела да видиш.

Влиза Мечо.

К е т и. Погледни.
М е ч о. Какво да видя?
К е т и. Зайчето.
М е ч о /оглежда Зайчето/. Не може да бъде! /Смее се./ Това не съм го виждал никъде. /Смее се./ Такова ляво ухо не съм виждал на никое друго място по света.

Т а р о. Нали?
К е т и. А аз не съм виждала никога такова ДЯСНО ухо.
М е ч о. Защо? Какво му е на дясното?
К е т и. Много е дълго.
М е ч о. Напротив – лявото е много късо.

Кети и Таро започват да се смеят.

М е ч о. Лявото е късо!
К е т и и Т а р о /едновременно/. Дясното е дълго!
М е ч о /настойчиво/. Лявото е късо!
К е т и и Т а р о. Дясното!
К е т и. Е дълго!

Смеят се.

З а й ч е т о. Вие чувате ли се какви глупости говорите?
Т а р а. Добре де, защо не се огледаш?
К е т и. До теб е рекичката.
М е ч о. Наведи се и виж.

В настъпилата тишина Зай се навежда натам, където се предполага, че е вирчето.

Напрегната пауза.

З а й ч е т о. /вдига глава/. Ах, да му се невиди!
М е ч о. Увери ли се?
Т а р о. Разбра, ли най-после, че лявото ти ухо е по-късо?

З а й ч е т о. /с отчаяние/. Остави че лявото ми е по-късо, ами на всичко отгоре, дясното ми ухо е по-дълго.

Сякаш не издържало на изпитанието, Зайчето рухва и започва да плаче.

М е ч о. Шшшт!

Т а р о. На кого шъткаш?

М е ч о. Помислих, че ще му се смеете.

Зайчето заплаква отново.

М е ч о. Зайче, опитай се да млъкнеш.

З а й ч е т о. Как да млъкна, Мечо, как да млъкна, кажи, когато вече всеки знае, че дясното ми ухо е по-късо от лявото, макар че нищо такова не видях в реката! А то – дясното!

В с и ч к и. Обратното!

К е т и. Лявото!

М е ч о. По-точно – дясното е по-дълго от лявото!

З а й ч е т о. Добре де, какво мога да сторя?

Пауза.

М е ч о. Нищо.

Т а р о. Ще си живееш така.

К е т и. Голяма работа.

Т а р о. Почти не се забелязва.

Влиза Глин.

Г л и н. Добър ден.

М е ч о. Глиганче, здравей.

Г л и н. Какво правите тук?

М е ч о. Играем си с това таралежче, тази катеричка и това зайче. Ела и ти.

Глин оглежда компанията.

Г л и н. Вижте какво, на това, зайче ушите му, май, не са еднакви. На това зайче май лявото му ухо...

В с и ч к и. Шшшшшт!

Зайчето заплаква.

Г л и н. Зайче, извинявай. /Оглежда останалите./ Ами вие какво сте се събрали тук и гледате? Какво зяпате? Защо не оправите тая работа?

Всички го поглеждат учудено.

Зайчето прекъсва хлипането си.

З а й ч е т о. /с надежда/. Как?

К е т и. Има ли начин?

Г л и н. Ехе!

Т а р о. Амиии!

М е ч о. Глиганчо, ти сериозно ли говориш?

Г л и н. Ще му сложим шапка.

Т а р о. А!

К е т и. Шапка?

М е ч о. Ура!

Кети излиза.

К е т и. Отивам за шапка. /Излиза./

З а й. Шапка?

Г л и н. Ще носиш шапка.

М е ч о. Ушите ти ще бъдат вътре.

Г л и н. Покрити.

Т а р о. И никой няма да знае.

Г л и н. ...че са малко така...

М е ч о. ...невероятни!

З а й ч е т о /плахо/. Шапка?

М е ч о. Хората носят много шапки.

З а й. Но аз не съм хор.

Т а р о. Ще заприличаш.

*Влиза Кети, донесла е шапка. Показва я. Всички я оглеждат, после си
разменят многозначителни погледи.*

И какво да се прави, запяват:

Сега ще му поставим
шапка на главата
и Зайчето ще стане
единствено в гората.

Ура, ура, ура-ура-ура –
със шапка на главата.

Ура, ура, ура-ура-ура –
единствено,

единствено,
единствено в гората!

В с и ч к и. Еднооо, двееее, три!

Засилват се и с общи усилия нахлузват шапката върху главата на Зайчето, но шапката се оказва лакома, тя поглъща не само главата – цялото зайче хлътва в нея, изчезва.

Присъстващите го наблюдават.
Зайчето бръщолеви нещо под шапката.

Т а р о. Какво говори, казва ли нещо?
К е т и. Пита.
Г л и н. Какво пита?
К е т и. Как изглежда.
Т а р о. Кажу ми – добре. /Високо./ Добре си, зайче!
З а й ч е т о. Какво?
Г л и н. Какво казва?
К е т и. Пита какво?
Г л и н. Питай го как се чувства! /Досеща се, че може да пита сам. Вика./
Как се чувствуваш?
З а й ч е т о. Не чувам. Нищо не чувам!

Присъстващите се почесват.

М е ч о /вика по-силно/. Сега чуваш ли?
З а й ч е т о. /вика/. Даааа.
К е т и /вика/. Виждаш лиии?
З а й ч е т о. Нееее.

*Присъстващите се споглеждат.
Чува се кучешки лай.
Присъстващите се споглеждат.
Зашепват:*

– Куче.
– Иде куче!
– Мен ме няма.
– И мен.

*Един по един изчезват.
Чува се ръмжене.
Влиза Хек. Поглежда непознатото същество. Спира на почетно разстояние. Чуди се какво е това – да не забравяме, че зайчето е изчезнало в материята на плетената продълговата шапка.*

*Хек изръмжава.
Шапката се разтреперва.
Хек отстъпва.
Шапката прави крачка-две и спира, зайчето не може да вижда, не знае накъде върви. Тръгва към кучето.*

*Кучето изръмжава и отстъпва.
Щом чува ръмженето, шапката спира и прави крачки назад.
Кучето ръмжи и тръгва напред.
Шапката потегля рязко към него.*

Х е к /извиква/. Помоооооц!

И изчезва.

Разтрепераната шапка шари насам-натам. Кети се връща, взира се в движещата се вещ и уж я познава, но все пак прави крачка назад.

Извиква едно след друго животните от компанията. Всички се появяват, взират се в движещата се вещ, но и те са респектирани.

Г л и н. Зайче, ти ли си?

Отговор няма.

К е т и. Зайче, ти ли си?

М е ч о /крещи/. А бе, Зайче, ти ли си или не си ти?

З а й ч е т о /вика/. Ще се намери ли най-после някой да ми свали шапката?

Всички си отдъхват. Правят крачки напред.

Мечо повдига малко шапката, Зайчето може вече да вижда.

З а й ч е т о. Ох! Сега виждам! Вече мога да видя Тарльо. Това е Кети, ето го Мечо, а това е Глин.

Г л и н. Така е добре.

М е ч о. Оправихме те.

З а й ч е т о. Но не чувам.

М е ч о /вика/. Няма да чуваш, но няма да ти се смеят и на ушите.

З а й ч е т о. Че тогава защо са ми тия уши?

К е т и. Няма да ти се подиграват.

Зайчето отново заплаква.

Влиза Лиси.

Л и с и. Какво чувам? Кой плаче? Какво е туй зайче с шапка? Зайче, я свали тази глупава шапка от главата си!

Мечо. Да, но, ушите му!...

Лиси рязко смъква шапката.

Мълчание. Всички зяпат Зайчето.

Л и с и. Ха!

З а й ч е т о. Ха, я!
Л и с и. Че те не са еднакви.

Зайчето понечва и почти надува гайдата.

Л и с и /рязко/. Млък!

Зайчето млъква.

З а й ч е т о. Сега какво ще правя?

Л и с и. Ще живееш.

З а й ч е т о. Ще живееш. Ти защо не живееш с такива уши?

Л и с и /решително/. Ще ги оправим. /Обръща се към другата страна на сцената и извиква./ Сивииии!

С и в и /гласът му/. Оу!

Л и с и. Ела.

Близа Сиви.

Л и с и /сочи/. Виж.

С и в и /вижда/. Ще го оправим.

Л и с и. Зайче.

З а й ч е т о. Какво?

Лиси сочи едно дърво с дупка.

Л и с и. Можеш ли да застанеш зад дупката?

З а й ч е т о. Мога.

Застава зад дървото.

Л и с и. Можеш ли да си подадеш главата през дупката?

З а й ч е т о. /пъха главата си и я показва през дупката/. Така ли?

(Заб. Вместо дупка., могат да се използват два клона.)

Зайчето пъха главата си между клоните.

Л и с и. Така... Сиви.

С и в и. Оу!

Л и с и. Хвани късото ухо.

З а й ч е т о. Не искам!

Л и с и. А искаш ли да ти се смеят?

З а й ч е т о. Какво ли ме чака!

Л и с и. Хвани.

С и в и /хваща ухото/. Така ли?
Л и с и. Така.
С и в и. Да дърпам ли?
Л и с и. Едноо, двеее, три!

*Сиви започва да тегли.
Зайчето хленчи.*

С и в и /пуща/. Не ще.
Л и с и. /хваща се за Сиви/. Хайде. /Сиви улавя ухото./ Давай! Давай...
Давай, давай.

Зайчето пици.

С и в и /пуща се/. Не ще.
Л и с и. Мечо!

Хвацат се тримата.

З а й ч е т о. Олелеее!

Дърпат.

Л и с и. Не ще!... Таро!

Хвацат се четиримата. Дърпат.

З а й ч е т о. Олелеее! Пуцат се.
Л и с и. Не ще. Кети!

Хвацат се петимата.

– Хайде!
– Давай!
– Давай, даващ!!
– Дърпай!
– Още.

Пуцат се.

Л и с и. Глин!

*Хвацат се шестимата.
Викат, насърчават се:*

– Давай.

- Още може!
- Не пущай!
- Здраво!
- Така!
- Усещате ли?
- Опъва се.
- Разтяга се!
- Още!
- Не стана ли много?

Разбира се, Зайчето си охка.

- Още, още!
- Боли го.
- Нека!
- Даваааай!

Л и с и. Стоп!

Пуцат се. Отдъхват си. Оттеглят се. Иската ла видят резултата.

- Хм!
- А!
- Хм!
- Хм!
- Хм!

Всеки казва по едно "хм". Почесва се.

З а й ч е т о. /нетърпеливо/. Какво стана, а? Изтеглихте ли лявото?
/Мълчание./ Кажете де, изтеглихте ли го?

Т а р и /неубедително/. Изтеглихме го.

З а й ч е т о. И?

К е т и. Дойде малко множко.

З а й ч е т о. В какъв смисъл?

Г л и н. Дръпнали сме повечко.

З а й ч е т о. И сега?

Л и с и. Лявото е станало по-дълго.

С и в и. А дясното – по-късо,

Т а р о. Обратно на онова, което беше.

М е ч о. Но ще те оправим.

З а й ч е т о. Как?

Л и с и. Ще изтеглим другото.

З а й ч е т о /готово да заплаче/. Налага ли се?

М е ч о. Трябва да те оправим.

Г л и н. Няма да те оставим такъв.

Т а р о. Един никакъв.
С и в и. Да ти се смеят.
М е ч о. Когато можем.
Т а р о. На бърза ръка.
К е т и. Да дръпнем и другото.
Л и с и. Хайде, на работа!
З а й ч е т о. Оле, какво ме чака!
С и в и. Готови!

Хващат се един за друг.

Този път Сиви хваща дясното ухо.
Л и с и. Готови ли сте?
В с и ч к и. Дааааа! /Броят./ Едноооо, двеееее, три!
– Олелелеееее! – пици Зайчето.
С и в и. Млъкни!
З а й ч е т о. Няма!
Л и с и. Пречиш на работата.
К е т и. Оправяме те.

– Давай!
– Още.
– Дърпай!
– По-силно,
– Олелеееее!– вика Заичето.
– Млъкни!
– Неблагодарник!
– Ние се мъчим!
– За твое добро!
– А ти!

З а й ч е т о. Боли!

– Но ще станеш красиво.
– За чудо и приказ!
– Давай!
– Дърпай!

Л и с и. Стоп!
– Защо стоп?
Л и с и. Да видим какво сме направили.

*Пущат се, оглеждат жертвата си.
Пауза, изпълнена с напрежение.*

Г л и н. Сега пък дясното.

З а й ч е т о. Какво дясното?
С и в и. Напротив – лявото!
З а й ч е т о. Какво лявото?
К е т и. Е по-късо.

Пауза.

З а й ч е т о. И какво?

Пауза.

Л и с и. Брех, да му се невиди!...
З а й ч е т о. /тревожно/. Какво е станало?
Т а р о. Ти не се обаждай.
К е т и. Ти мълчи.
М е ч о. Ще те оправим.
З а й ч е т о. /плахо/. Още ли не сте ме?....
С и в и. Сега отново лявото е по-късо.
Т а р о. Напротив, дясното е по-дълго.
К е т и. А бе, тия уши не ги ли удължихме много?
Л и с и. Да, но не можем да ги оставим така.
С и в и. Трябва да ги оправим.
З а й ч е т о. Но как?
Г л и н. Ще ги уеднаквим.
З а й ч е т о. Досега какво правехте?
М е ч о. Уеднаквявахме ги.
С и в и. Но те...
Л и с и. ...не се уеднаквиха. /Решително./ Хайде!
В с и ч к и. Какво?
Л и с и. Да ги уеднаквим.
З а й ч е т о /извиква/. Не!
М е ч о. Виж какво, зайче, така не можем да те оставим.
З а й ч е т о. Не искам!

Зайчето побягва, всички се втурват, излизат след него. Сцената остава празна, за да забележим най-после, че имаме коментатори на събитието. Това са две свраки, кацнали на клон.

П ъ р в а т а с в р а к а. Какво става, какво правят със зайчето?

В т о р а т а с в р а к а. Оправят му ушите, лявото му беше по-късо от дясното и го удължиха. Добре, ама като го удължиха, лявото стана по-дълго от дясното и се наложи да удължат дясното. Добре, ама като удължиха дясното, лявото отново стана по-късо от дясното.

П ъ р в а т а. Аха.

В т о р а т а. Сега ще удължат отново лявото.

Животните въвеждат Зайчето, което се съпротивлява.

Л и с и. За твое добро, разбираш ли?
З а й ч е т о. Не искам!
М е ч о. Ще ги уеднаквим!
З а й ч е т о. Неееее!

Всички се впрягат, успяват да напъхат главата на зайчето в чатала на клона. Боже мой, колко дълги са станали ушите му при това изтегляне! Висят и падат на земята.

Л и с и /хваща лявото ухо/. Сега внимателно! Ще теглим...
С и в и. ...и ще мерим.
Л и с и. Ще теглим!
В с и ч к и. Й ще мерим!

Някой размахва метър.

К е т и. Ще ги уеднаквим!
Л и с и. Готови!
С и в и. Еднооо!
З а й ч е т о. Олелелеее!
М е ч о. Тегли!

Всички теглят.

З а й ч е т о. Олелеее!
Л и с и. Внимателно!
Т а р о. Да не прекаляваме!
Л и с и. Още, още!
К е т и. Стига!
С и в и. Още малко!
З а й ч е т о. Олеле!
Л и с и. Стоп!

*Пущат се. Отдалечават се. Гледат.
Мерят с метъра. Долагат:*

– Лявото!
– Петдесет и два сантиметра!
– Дясното!

Задъхана пауза в която мерят.

Ликуващ глас: – Петдесет и два сантиметра!
В с и ч к и. Ураааа!

З а й ч е т о /с надежда/. Какво стана?
Л и с и. Равни са!
В с и ч к и. Урааа!
– Точно!
– Уеднакихме ги!
– Сега е добре.
– Равни са!
– Отлично!

Оттеглят се от Зайчето.

Ушите, които вече никой не придържа, падат на земята.

– Даааа! – откликват всички.
П ъ р в а т а с в р а к а. Добре ги уеднакихте!
В т о р а т а с в р а к а. Станаха три пъти по-дълги.
П ъ р в а т а. Вижте на какво е заприличало.
В т о р а т а. Сега какво ще прави, горкичкото!
Л и с и. Вие там млъкнете! Сиви!
С и в и. Какво ще правим?
Л и с и. Трябва да го оправим, Мечо. Не можем да го оставим така.
Т а р о. Дрябва да ги скъсим!
З а й ч е т о. Неее!
Л и с и. Спокойно, Зайче.
З а й ч е т о. Какво ще правите?
Л и с и. Ще ги вържем на фльонга..
З а й ч е т о /плахо/. Може ли?
К е т и. Ще станат като панделки.
С и в и /решително/. Зайче!
З а й ч е т о. Какво?
С и в и. Просто ти завиждам.
Л и с и. Ще си ходиш с панделки.
– Никой от нас си няма.
– А ти ще ходиш с панделки.
– Ще станеш за чудо и приказ!
– Най-хубавото зайче в гората!
– Всеки ще ти завижда.

Свраките се смеят.

З а й ч е т о. Не искам панделки.
М е ч о. Ще станеш още по-красиво!
З а й ч е т о. Не.
Т а р и. Но ушите ти са дълги!
З а й ч е т о. Защото съм зайче.
В с и ч к и. Много дълги!
Л и с и. Огледай се в потока.

Зайчето замъква ушите си към потока. Оглежда се и заплаква.

С и в и. Сега защо ревеш?
З а й ч е т о. Връзвайте!
Л и с и. Браво!
К е т и. Поумня!

Всички наобикалят Зайчето и помагат при оплитането на ушите.

Свраките запяват:

Вие, там, все важни животни събрани,
всичките умници на нашата гора -
мечета, лисичета, вълчета и глигани,
работа ли вършите или пък беда?

Гледаме – морите се, и пъшкате, и дърпате;
още малко всички ще креснете "Ура".
Искаме да знаем, там работа ли вършите
или се унасяте в някаква игра?

Животните /отдолу/:

Не е игра това, тук работа се върши,
помагаме на малкото ни плахо същество.
Красиво животинче, но ушите му са дълги -
разтегляме ги ние едно подир едно.

Свраките /отгоре/:

Видяхме ви, разтегляхте отляво и отдясно,
увлякохте се доста, от много добрина,
сега се чудом чудим и хич не ни е ясно
какво ще я направите тази дължина.

Животните /отдолу/:

Така си е, така е, туй питаме се ние,
оглеждаме ушите отзад или отпред,
какво да ги направим и как да ги извием
че смешни да не са те и всичко да е в ред.

Но някакси не може, тъй някакси не става
от късо дълго става, обратното – не ще,
че дългото във късо не се преобразява,
туй дете си е дълго то дълго ще си е.

Зайчето заплаква.

Утешават го:

- Спокойно!
  - Ще си имаш фльонга.
  - Ще се разкрасиш!
  - Ще станеш не зайче, а кукла.
- З а й ч е т о. Не искам да бъда кукла, искам да си бъда зайче!
- Ето!
  - Виж се!

Оттеглят се, разкриват Зайчето. Сега и ние можем да видим колко умело и красиво са вързани ушите на Зайчето.

Тишина.

- Чудесно.
- Много красиво!
- Забележително!

Свраките крещят и се смеят.

Животните се разотиват като издумват по нещо:

- Аз си отивам.
- Аз имам работа.
- Чакат ме.
- Мама ме вика.
- Зайче, това е.

Зайчето остава самичко.

Тишина.

П ъ р в а т а. Зайче, радвай се!

В т о р а т а. Подскачай!

З а й ч е т о. Е, че ми е мъчно, мъчно ми е. Дори тъжно. В някои отношения ми е много тъжно. Да се огледам. /Оглежда се във вирчето./ А като се огледах, ми стана още по-тъжно. Ох! Да имаше някой, поне да развърже фльонгите!...

П ъ р в а т а. Къде бе, къде изфирясаха тия, които те завързаха?

З а й ч е т о. Ми, знам ли?

В т о р а т а. Няма ги, няма ги, офейкаха.

П ъ р в а т а. Оставиха те с вързани уши.

В т о р а т а. Зайче с вързани уши! Ха-ха-ха!

П ъ р в а т а. Охо, някой иде.

В т о р а т а. Връща се.

П ъ р в а т а. Глин се връща!

В т о р а т а. Връща се Глин!

Влиза Глин.

Г л и н /малко гузно/. Бях поизлязъл... Да поразмисля малко.
П ъ р в а т а. И какво?
Г л и н. Нищо.

Влиза Таро.

Т а р о. Разходих се да поразмисля малко, но нищо не ми роди главата. Аз мисля, тя не мисли.
В т о р а т а. Кой?
Т а р о. Главата.

Влиза Кети.

К е т и. Поразходих се.
В т о р а т а. Но не измисли.
К е т и /учудено/. Отде знаете?

*Свраките надават кресливия си смях.
Влиза Мечо, оглежда обстановката.*

М е ч о. Защо се смеете?
П ъ р в а т а. А ти ли не можа да измислиш?

Хек влиза и проговаря преди Мечо.

Х е к /още с влизането/. Мислих, мислих, но нищо не можах да измисля.

Лиси и Сиви влизат като се разговарят, сякаш не забелязват никого.

Л и с и. И, викаш, да ги развържем.
С и в и. Най-напред да ги развържем.
Л и с и. А после какво/
С и в и. Ще помислим.
Л и с и. И пак ще ги завържем!
С и в и. Зависи. Ако се наложи.
Л и с и. Ще ги вържем, така ли?
С и в и. Ми, ушите не бива да се влачат, ушите трябва да стърчат. Започнат ли да се влачат, ще му се протрият. А някой може и да ги настъпи.

Този път вече смях от всички страни.

З а й ч е т о. Пак се смеете!

Затихване. Тишина.

М е ч о. Хей, свраки, ако сте истински свраки, кажете какво да правим. Свраките скитат навсякъде, надничат, виждат. Кажете какво да правим с ушите на милото зайче.

Свраките започват да бърбят бързо, припряно, едновременно. Надига се такава олелия, че присъстващите запушват ушите си.

Влиза Принцесата на красотата – много, много красиво момиченце, слязло сякаш от продукцията на Уолт Дисни.

Момиченцето оглежда всички.

М о м и ч е н ц е т о. Чудесни горски цветя си събрах, а сега и чудесни горски животни видях. Ах, колко сте живописни. Сякаш се намирам в приказка или куклена пиеса.

П ъ р в а с в р а к а. Само ние...

В т о р а с в р а к а. ...свраките!

М о м и ч е н ц е т о. И вие сте живописни... Ооо, какво красиво зайче!

З а й ч е т о. Аз ли?

М о м и ч е н ц е т о. Ти.

Зайчето заплаква, след него заплакват и другите.

К е т и /през сълзи/. Голяма бяла направихме!...

Т а р о. Голяма каша...

М е ч о. ...забъркахме.

Г л и н. Вместо ла изпишем вежди...

Х е к. ...извадихме очи.

Т а р о. Уши!...

С и в и. Дърпахме, дърпахме...

Л и с и. ...та ги издърпахме.

П ъ р в а т а. Накрая ги вързаха...

В т о р а т а. ...на фльонга.

М о м и ч е н ц е т о. И вие ли?

С в р а к и т е. Ние наблюдаваме.

М о м и ч е н ц е т о. Ах, че красиво зайче!

З а й ч е т о /хлипа/. Бях.

Заплаква отново.

М о м и ч е н ц е т о /тропва с крак/. С п о к о й н о!

Зайчето млъква.

М о м и ч е н ц е т о. Ще те оправим.

В с и ч к и. Как?

М е ч о. От късото дълго става...

Л и с и. ... но от дългото късо не става.

Момиченцето. Да видим сега какво е станало. Имайте предвид, че времето ми е кратко и трябва да действаме бързо. Какво се е случило?

Тишина.

Мечо /нарушава тишината/. Ти коя си?
Момиченцето. Принцесата на красотата.
Таро. Кво искаш?
Момиченцето. Аз – нищо. ВНЕ. Пратиха ме да спасявам положението.
Хайде! /Вглежда се./ А бе, туй зайче е много хубаво!
Кети. Е, така си е.

Зайчето заплаква отново.

Момиченцето. Ушите обаче са му вързани. На туй зайче ушите му са вързани. Кой му върза ушите?

*Всички мълчат гузно.
Само свраките сврачат.
Зайчето, разбира се, заплаква по-силно.*

Момиченцето. Зайче, ела.

Зайчето се приближава.

Момиченцето. Много си хубаво, бе, красиво си.
Зайчето. Знам.
Момиченцето /развързва ушите му/. Чудесни уши имаш.

Някои от животните се засмиват.

Момиченцето. Какво им има, нищо им няма.

Зайчето заплаква отново.

Момиченцето. Дълги. Кое му е дългото? Въобразили сте си. Какво искате от мен?

Гласове. Да ги скъсиш.

Момиченцето. Добре. Искате да ги скъся, ще ги скъся, макар че им няма нищичко. Тези уши са чудесни. Де и аз да си имах такива хубави уши.

Смях.

Момиченцето. Щях да съм най-красивата принцеса на красотата.

Смях.

Момиченцето. Наредете се, чувате ли, наредете се един зад друг. Тук!
Така, точно така. /Помага им да се подредят./ Бързо! Да ги скъсим, така ли?

Всички. Дааа!

Момиченцето. Зайче, тук! Зоастани тук.

Зайчето заема мястото си.

В ръцете на момиченцето се появява ефирен воал. Покрива го.

Зайчето заплаква.

Момиченцето. Тихо. Нали ще скъсяваме, животни, ще скъсява ме ли?

Всички. Ще скъсяваме, момиченцето. Няма нищо за скъсяване, но щом сте рекли – ще скъсяваме.

Мечо /изведнъж/. Принцесо, много си хубава!

Момиченцето. Знам.

Лиси. Ама много!

Момиченцето. Добре де – знам. /Оглежда ги./ Започваме.

Таро. Ти откъде идваш?

Момиченцето. Не знам.

Глин. Къде отиваш?

Момиченцето. Не знам. Пратиха ме. Тишина! Внимавайте. Сега всички трябва да мислим за нещо хубаво. Ако искате да скъсим ушите на зайчето, трябва да мислим за много хубави неща, за красиви, добри неща, мислете за нещо благородно. /Напрегната тишина./ Наведете глави и мислете за хубави неща. Еднооо, двеее, три!

Абсолютна тишина. Чуват се птичи песни, прозвучава сладка тиха музичка.

Момиченцето. Добре. Достатъчно. /Повдига вуала./ А!

Всички. Какво?

Момиченцето. Нищо не стана.

Всички. Защо?

Момиченцето. Защото не сте мислили добре и само за хубави неща. Някой от вас не е мислил както трябва.

– Аз мислих.

– И аз.

– А аз.

– И аз.

– И аз.

– И аз.

Момиченцето. А свраките?

Свраките. Какво свраките?

Момиченцето. Вие не мислихте.

Първата. Нас и да ни убиеш не можем да мислим...

Втората. ...за хубави неща!

Смят се кресливо и зчезват.

М о м и ч е н ц е т о. Хайде, отново. Готови. /Покрива зайчето с вуала./ Само за хубави неща. хдшина.

Тишина. Пеят птички. Музика.

Без да знаят как, навели глави, участниците а пиесата запяват:

Отпусни се, отпусни се -
дишай бавно-бавно ти,
унеси се, унеси се
в най-красивите мечти.

Осветлението на сцената се променя, притъмнява, синее, синьото се прорязва от златни и жълти проблясъци.

И мисли си за приятни,
все за хубави неща
от които ти създай си
твой и само твой си свят.

Абстрактни рисунъчета. Нещо ни напомня за небе, за сънища, за космическо пространство, за блян, за добро; цветът на чувството, което изпитваме, когато желаем искрено доброто на някого.

Свят, където всички се обичат,
свят със много лампи и слънца,
свят във който гледат и надничат
най-красивите, усмихнати лица.

Отпусни се, отпусни се,
дишай бавно-бавно ти,
унеси се, унеси се
в най-красивите мечти.

Отново птичите песни. Просветлява.

Момиченцето е изчезнало, изчезнало е и воалчето – май че към края на песента го съзряхме да отлита като пеперуда към небето. Участниците в пиесата надигат един след друг глави:

- Зайче!
- Колко си хубаво!
- Красиво зайче!
- Какво стана с теб?
- Ушите ти са чудесни!
- Къси във своята дългота!

- А дълги във своята късота!
- Заешки уши!
- Ах, че си красиво!
- Много си красиво!
- Знам, знам!
- Но къде е тя?
- Коя?
- Имаше ли я?
- Или я имаше...
- ...или я нямаше!
- Може би беше.
- Може би не беше.
- Ако тя не беше...
- ... беше чувството, че беше.
- Кое то е същото!
- Или – почти същото!
- Зайче, колко си красиво!
- Много си красиво!
- Знам!

Смях, смях, смях.

Много силно се смеят актьорите, докато смъкват маските, за да покажат истинските си лица, много силно се смеят, но над гласовете им звучи и записа на последната им песен, тя сега кънти почти като мари, или рок.

Ту смехът надделява, ту маршът, който постихва малко едва когато се покланят на публиката.